

Buziásfürdő, 1912. szeptember 10. – Budapest, 2006. július 12.

// Apja tengerésztiszt volt, a család 1922-ben átköltözött a Magyarországnak maradt területekre. A katonai pályára készülve kezdte meg tanulmányait, először a kőszegi Hunyadi Mátyás katonai alreáliskolában, majd a budapesti Bocskai István Katonai Főreáliskolában.

1935

-ben a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem általános mérnöki karán végzett, közben ösztöndíjjal a Zürichi Műszaki Egyetemen is tanult. A Ganz és Társa Vagonszerkesztési Osztály szerkesztőmérnöke lett, majd az Országos Közegészségügyi Osztály Mérnöki Osztálya mérnökeként vízvezetékeket tervezett, 1936 és 1938 között a Kereskedelem- és Közlekedésügyi Minisztérium Vízosztálya havidíjas mérnöke, részt vett a Székesfehérvár

és

Graz

közötti autóút építésében. 1938-tól, a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Általános Mérnöki Kar I. sz. Hídépítési Tanszék tanársegéde, emellett csatlakozott egy tervezőirodához,

1940

-ben pedig önálló irodát nyitott.

A nyilasok uralma idején részt vett a fegyveres ellenállási mozgalomban, 1947-ig egyetemi adjunktus volt. Ő tervezte a „Manci” nevű ideiglenes

Duna

-hidat Budapesten és az első önálló hidat, a

Kossuth hidat

is.

1945

.

november 23

-án a

Független Kisgazdapárt

delegáltjaként államtitkár lett az Ipari Minisztériumban.

1946

.

július 21

-én újjáépítési miniszter, majd amikor a posztot

október 12

-én átnevezik, építési és közmunkaügyi miniszter 1947. január 14-ig. A Magyar

Közösség-perben koholt vádak alapján letartóztatták, az összeesküvései ügybe belekevert fiatal értelmiségi kisgazdapárti csoport ellen indított per fővádlottjaként 1947. augusztus 29-én, első fokon három és fél év börtönre, 1948. március 4-én, másodfokon hat év kényszermunkára

ítélték, amit később két év három hónappal meghosszabbítottak. 1955. áprilisi szabadulása után rendőri felügyelet alá helyezték, 1958-ban az Elnöki Tanács rehabilitálta. 1955-től 1962-ig az Út- és Vasúttervező Intézet (UVATERV) Hídiroda irányító tervezőmérnöke, osztályvezető főmérnöke, majd 1975-ig a Vízügyi Tervező Vállalat (VÍZITREV) szakági főmérnöke, főstatikusa. Tervező-irányító mérnökként részt vett a Kiskörei Vízlépcső, a Sió-árvízkapu beruházási programjainak és kiviteli terveinek az elkészítésében, illetve az 1960–1970-es évek valamennyi magyarországi hőerőmű és öntözőmű technológiai méretezésében.

1969

-ben lett a műszaki tudományok kandidátusa, majd

1978

-ban akadémiai doktor.

1983

-tól egyetemi tanár.

1991

-ben Akadémiai Díjat,

Széchenyi-díj

at

1996

-ban kapott. A MÉMOSZ Elnöki Tanácsának tagja 1945–1947-ben volt.